

12

ТРАВНЯ

1973 р.

Ціна 2 коп.

ДРУЖНІЙ ВІЗИТ
тов. Л. І. БРЕЖНЄВА
В НІМЕЦЬКУ
ДЕМОКРАТИЧНУ
РЕСПУБЛІКУ

Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєв на запрошення ЦК СЕПН. Державної ради НДР і Ради Міністрів НДР 12 травня ц. р. відвідає Німечку Демократичну Республіку з дружнім візитом.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

На приз «МК» «Першій тритисячниці Кіровоградщини»

ВОНИ СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

Надоїли на фуражну корову кілограмів:
 Галина Маркевич — колгосп «Прогрес» Долинського району — 1597.
 Валентина Чорна — колгосп «Червоний партизан» Олександрівського району — 1524.
 Любов Запсенко — колгосп «Прогрес» Новомиргородського району — 1440.
 Надія Говорун — колгосп імені Ульянова Голованівського району — 1397.
 Марія Дзіна — колгосп імені Чапаса Добровеличківського району — 1386.

Катерина Колісник — колгосп «Дніпро» Онуфріївського району — 1373.

Валентина Махно — колгосп «Перше травня» Маловисківського району — 1373.

Ольга Цертій — колгосп «Росія» Новоукраїнського району — 1357.

Лідія Кузенко — колгосп «Комінтерн» Бобринецького району — 1356.

Ольга Козаченко — другий імені Петровського радгосп Олександрівського району — 1344.

Ще рік тому про комсомолку Валентину Чорну знали лише в колгоспі «Червоний партизан» Олександрівського району, де вона працює. Вперше подолавши тритисячний рубіж, молода доярка мала дев'ятнадцятий результат у районі. Нині ж її ім'я знають в усіх господарствах Кіровоградщини. Валентина Чорна стала переможцем у змаганні молодих доярок області на першому проміжному фініші — за підсумками першого кварталу.

Здавалося, що вона втримає лідерство і в квітні. Адже щодоби Валентина від закріплених за нею корів надоявала в середньому 12—14 кілограмів молока, досла надій від кожної корови до 1524 кілограми. Але нині змагання очолила Галина Маркевич із колгоспу «Прогрес» Долинського району (1597 кілограмів). Третє місце у доярки з колгоспу «Прогрес» Новомиргородського району Любові Запсенко.

Високі показники у лідерів! Ім під силу, як і іншим, тритисячний рубіж подолати не в

ЗМАГАННЯ ОЧОЛИЛА ГАЛИНА МАРКЕВИЧ

кінці року, а набагато раніше. Але хто це зробить першим?

Слідом за лідерами йдуть молодий комуніст із колгоспу імені Ульянова Голованівського району Надія Говорун та комсомолка із колгоспу імені Чапаса Добровеличківського району Марія Дзіна. А ось шосте і сьоме місця, надобили від кожної корови по 1373 кілограми молока, розділили Катерина Колісник із колгоспу «Дніпро» Онуфріївського району та Валентина Махно із колгоспу «Перше травня» Маловисківського району. Дівчата значно прибилили у квітні — В. Махно у першому кварталі замікала десятку переможців, Т. Колісник забрала місце у третьому десятку.

Зберегли свої позиції Ольга Цертій (колгосп «Росія» Новоукраїнського району), Лідія Кузенко (колгосп «Комінтерн» Бобринецького району), Ольга Козаченко (другий імені Петровського радгосп Олександрівського району).

В. Тарасенко (колгосп імені Жданова Світловодського району) і Любов Драгано-

ва (колгосп «Аврора» Вільшанського району) за підсумками першого кварталу були в десятці найсильніших. Нині ж, хоча подолали 1300-кілограмовий рубіж, лишилися поза нею. І це свідчить про те, що змагання набирає широкого розмаху, набуває популярності серед молоді, що боротьба за приз загострюється. Такий же рубіж вже подолали і Г. Савченко із колгоспу «Мир» Гайворонського району, А. Назаратій із колгоспу «Україна» Новоархангельського району, В. Пахомова із колгоспу «Перше травня» Маловисківського району, В. Парахонько та Є. Руда із колгоспу імені Ульянова Голованівського району, Л. Кириченко із колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району.

Серед комсомольсько-молодіжних перед ведуть колективи таких молочнотоварних ферм: колгоспів «Шлях Леніна», Онуфріївського району, імені Ульянова — Голованівського, імені ХХІ з'їзду КПРС — Бобринецького, імені Фрунзе — Ульяновського.

ВІТРИЛА «ЗІРНИЦІ» ПІДНЯТО

Коли 9 травня до обелісків загиблим воїнам прийшли ветерани, їх першими стріли юні ленінці. Вони там стали до почесної варті. Вчора знову піонери спішили до обелісків. З нагоди відкриття обласних фінальних змагань військово-спортивної гри «Зірниця» юнарії шикувались в парку культури імені В. І. Леніна. Поклавши квіти до пам'ятника Іллічу, вони кілька хвилин стояли в урочистій тиші. А потім командири юнармійських загонів, які вибороли право участі в фінальних поєдинках під час зональних змагань, склали рапорти про готовність до проведення піонерської гри. Командуючий грою офіцер обласного командування Г. Ю. Решетніков у свою чергу склав рапорт першому секретареві обкому комсомолу М. Г. Гайдамаці. Відкриваючи фінал гри, М. Г. Гайдамака розповів про досягнення юнармійців, назвав кращі їх заходи, згадав про пошуки юних слідопитів. Не лише на словах, а й на ділі юні ленінці довели, що вони шанують пам'ять героїв і вчаться мужності, щоб теж стати захисниками рідної Вітчизни.

Учасників гри привітали полковник у відставці В. П. Повійчук, відмінник бойової і політичної підготовки рядовий Микола Шаповал, представник команди юнармійців СШ № 4 Анатолій Дмитренко.

І ось оркестр вже виконує піонерський марш — заходи юнармійців крокують до обеліска Невідомому солдату. Попереду прапороносці, бронетранспортер з гірляндю Слави. Поклавши квіти до обеліска, юні ленінці хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих воїнів. У високостя зринули анорди з кантати Домінчена «Мир і труд», — юнарії давали клятву і надалі високо нести пам'ять про героїв і бути схожими на них.

Після урочистої лінійки піонери відпочивали в туристському містечку. А сьогодні ще навітанку їх розбудили звуки гона. Команди готувалися до змагань, що потім розпочалися на автодромі ДТСААФ, в тирах, на стадіоні, в парках і скверах міста. «Зірниця» все вище і вище підіймає свої вітрила.

На знімку: вгорі — біля пам'ятника піонерам-героям в селі Підлісному, справа — секретар Кіровоградського міського ЛКСМУ М. СОКОЛЯНСКИЙ перевіряє «близькості», випущені учасниками походу «Шляхами слави батьків».

Фото Ю. ЛІВАШИНКОВА.

В ДОРОГУ—З „ЧЕРВОНИМ ВІТРОМ“

Все почалося з пісні. Дзвінкої і звитяжної. Точніше було багато пісень. То сердечні слова про батька-героя і солдата, якому зведено обеліск на болгарській землі, про синівську вірність Вітчизні. А ще — «Червоний вітер»:

Звезди їх буденнок не гаснуть,
 Нам они доверены судьбой.
 Пусть пылают яростным приказом—
 За революцию в бой!

Із собою уст звучала мелодія цієї пісні. Продовжувалась вона вже в автобусах, коли учні технікуму радянської торгівлі минули околицю міста і падали вилізли до Єлизаветградки. А як стіх осяяний акорд, краєзнавець Микола Кузьменко почав свою розповідь про історію Кіровоградщини. Це були не бесіда екскурсовода, а цікаві оповідання про відважних чекістів, які боролися з ворогами молодого Країни Рад з першої післяжовтневої роки, то був спогад про мужніх підпільників Петра Лахмана і Олену Бур'янову. В записнику комсорга 22-ї групи Тамари Сачко з'явилися рядки про Єлизаветградський загін червоної гвардії і подвиги комсомольців з підпільно-диверсійної організації імені Ворошилова...

А в Єлизаветградці загін учасників походу «Шляхами слави батьків» зупинився на центральному майдані. З прапором і вінками квітів юнаки та дівчата йшли до монумента воїнам-визволителям. На честь пам'яті героїв

кращі учні технікуму стали до почесної варті. Вчитель місцевої школи Р. М. Ніколенко розповів про своїх земляків, які героїчно боролися з німецько-фашистськими загарбниками. І знову Тамара Сачко робила записи у своєму блокноті. Це вже про підпільників П. Баранника, П. Боевця, комсомолку-зв'язкову Марію Мошнягу.

Поклавши вінки квітів до підніжжя пам'ятника загиблим воїнам, комсомольці технікуму виїхали до Підлісного. Але перед тим, як завітати в село, завернули в Нерубайський ліс. Тут, біля могили піонерів-зв'язківців Яші Матвієнка, Феді Шпелія, Вані Юрченка, Вані Коноваленка, яких фашисти живцем закопали в землю, теж в урочисту хвилину мовчання лягли до обеліска весняні квіти.

Приїхали в Підлісне. В парку Слави знову зустріч з юними героями.

Вони стояли на високому постаменті, мов живі — знесилені після катувань, змучені, але гідні — піонери мужньо підвели останній раз перед своїми катями, щоб довести незламну волю. А далі за пам'ятником іще обеліски — то вже воїнам-визволителям. Більше як 150 односельчанам, які загинули на фронті...

І ще раз шикувалась почесна варта. І знову був салют героям. Голова сільради О. В. Ляшок розповів учасникам походу про народних месників із загону, яким керував односельчанин підлісний С. І. Долженко. Зі спогадами виступили ветерани війни.

В сільському музеї юнаки та дівчата теж побачили четвірку піонерів-зв'язківців. Тут стояла велична скульптура юним героям. А на стінах — портрети всіх односельчан, що загинули в роки минулої війни...

Підсумки свого походу комсомольці підводили в лісі. Кожна група готувала «бойові листки», «близькості», триптизи стрілецьких змагань.

Найцікавіші моменти походу юнаки та дівчата відтворили на фотознімку кіноплівці. І знову продовжено рукописну книгу про подвиги героїв-земляків.

М. ВІНЦЕВИЙ.

Олександрівський район.

ВІДПОВІДАЙ, ТОВАРИШУ КОМІТЕТ!

НЕВЛОВИМИ ПО-НОВГОРОДКІВСЬКИ РЕПЛІКА

Яким би коротким не було відрядження, завжди хочеться зустрітись якомога з більшою кількістю людей, побувати не в одній організації. Бажаючи продиктоване одним — мати найповніші знання про справи та про людей.

В Новгородківському райкомі комсомолу охоче взяли мене допомогти мені зустрітись з секретарем комсомольської організації колгоспу імені Леніна Григорієм Михайловичем. Непогано поставлена внутрішнікова робота, мовляв, там є що подивитись. Щоб чекав гостей,

Григорія попередив спочатку завідувачий відділом комсомольських організацій В. Мигуль, а пізніше — інструктор райкому Н. Гребеньов. Коли прийшли в правління колгоспу — секретаря не знайшли, ніхто його того дня й не бачив ніде.

Не довелося поговорити і з секретарем комсомольської організації новгородківської організації «Міжколгоспбуд» Оленою Мороз. На повідомлення інструктора, що з нею хоча зустрітись кореспондент, в телефонній розмові вона «одрубала» коротко:

— Мене немає.

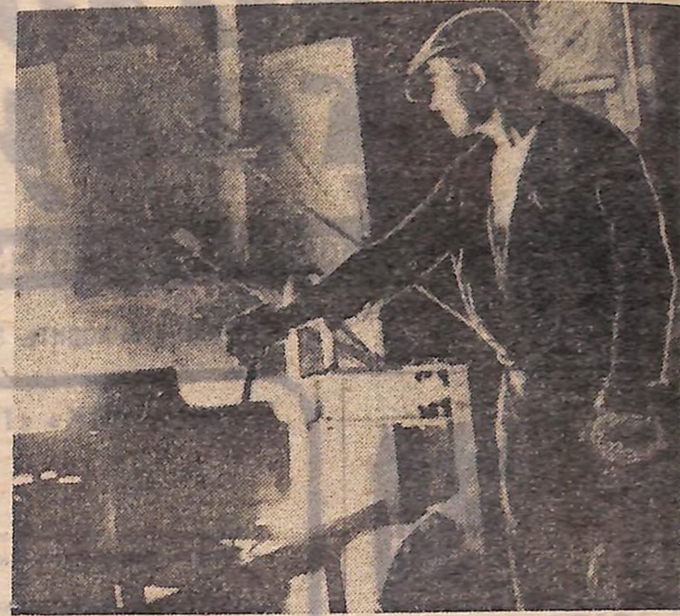
Щоб не натрапити на подібний «гостинний прийом», вирішили вже без попередження поїхати в одну з кращих комсомольських організацій району — в колгосп імені Ульянова. І там одразу пощастило. Петра Телюту — секретаря комсомольської організації зустріли метрів за 50 від правління. І одразу — люб'язна розмова:

— Ніяких інтерв'ю я давати не буду!

— Інтерв'ю не треба, зайдімо, будь ласка, в комітет і покажіть комсомольську документацію.

— Мені ніколи. Іду в магазин на півтори-дві години. Цим і закінчилося ходіння за невловимими секретарями. А враження таке — уникають зустрічі тоді, коли не все гаразд в їх комсомольських організаціях.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Новгородківський район.

СЕРЕД ТИХ, ХТО САМОВІДДАВ ПРАЦЮЄ В ТРЕТЬОМУ, ВІРШАЛЬНОМУ — БАГАТО МОЛОДИХ ЧЕРВОНОЗОРІВЦІВ.
НА ФОТО: ВАГАННИК ЛИВАРНОГО ЦЕХУ СІРОГО ЧАВУНУ № 5, КОМСОМОЛЕЦЬ Ю. СОКУРЕНКО.

У «МОЛОДОМУ комунарі» в березні ц. р. була надрукована кореспонденція під заголовком «Ціна однієї втрати», в якій гостро критикувалася міська заготівельна контора «Вторсировина» за пасивність, а точніше — за бездіяльність у такій важливій справі, як вивезення з шкіл обласного центру макулатури, зібраної учнями. Внаслідок безгосподарності цінна промислова сировина спа-

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

А ВІЗ І НИНІ...

Або не перевелись ще майстри по складанню відписок

лювалася у шкільних кочегарках або на смітниках.

Не будемо уточнювати, скільки потрібно було часу заготконторі, щоб обговорити надісланий матеріал, все ж врешті-решт відповідь надійшла. Керую-

чий конторою т. Стьоганцев повідомляв, що «з критикою згодні і з певними фразами «Заходів вжито». Що ж конкретно вжито, товариші з «Вторсировини» певно поразували за дрібницю, не цікаві редакції.

Здавалося б і справі нашої кінець: заповнення заготконтори щодо вжитих заходів надруковано в газеті під рубрикою «Слідами виступів», припинилися тривожні дзвінки в редакцію із шкіл, міськкомі, міськкому ЛКСМУ. Всі були впевнені, що міська заготконтора свого слова дотримає, і, нарешті, організує справу так, щоб активність і ентузіазм дітей, з якими вони працювали під час конкурсу-змагання по збору макулатури не були

даремними. Однак міська «Вторсировина» далі визнання критики на словах не пішла. Все почалося спочатку: дванадцять шкіл міста знову не мають нуди діти зібрану макулатуру. В цьому зв'язку закономірно запитання — кому ж потрібне таке відписування? Якихось переконливих пояснень з цього приводу від контори не одержали. Єдина відповідь, чула не один раз раніше, — «немає транс-

порту». В заготконторі розводять руками: такі мізерні плани складають. Проте, врешті, є й прямі винування, адже хтось конкретно складає ці плани, розробляє, затверджував.

При правильно організованому, своєчасному вивезенні макулатури, школи міста можуть дати додатково не одну тону цінної промислової сировини.

А. БАБАК.
м. Кіровоград.

СЛІДАМИ НЕОПУБЛІКОВАНИХ ЛИСТІВ

Студенти Новоміргородського зоотехнічного технікуму в листі до редакції скаржилися на грубу поведінку коменданта гуртожитків Я. Чернухи. Редакція звернулася до директора технікуму з проханням з'ясувати обставини, що склалися між т. Чернухою та студентами — жителями гуртожитків.

Як повідомив директор технікуму А. Мацебера, лист редакції обговорено на виробничій нараді за участю всіх членів педагогічної ради. Коменданта гуртожитків Я. Чернуху зобов'язано тактовно поводитися з учнями і опиратися в своїй роботі на громадські студентські організації.

Молодь — в шерензі передовиків

Напружені дні у овочівників і працівників саду колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району — поспішають вчасно закінчити весняні роботи.

На 110 гектарах вирощуватимуть нинішнього року городину овочівників. Вони зобов'язалися зібрати на кожному гектарі 195 центнерів помідорів, 150 — огірків, 120 — капусти, 60 — солодкого перцю. Високі зобов'язання взяла садова бригада: зібрати з кожного гектара по 110 центнерів яблук, 95 — груш і слив, 55 — черешень, 50 — вишень, винограду.

І в городній бригаді, і в саду на всіх ділянках трудяться комсомольці і молодь.

М. МИХАЙЛОВ.

На фото: внизу — перед висадкою в ґрунт розсади помідорів групкомсорг городньої бригади М. МАРЦІЙ (внизу) проводить короткочасні збори; угорі — бригадир садової бригади молодий комуніст Н. ГАВРИЛОВА.

В АКТОВОМУ залі Кіровоградського Палацу піонерів йшло заняття драматичного гуртка. До репетиції старшої групи студії балетного танцю лишилось ще півгодини. Вирішила дочекатись.

Серед експонатів Ленінського музею Палацу бачила нагородні студії балетного танцю та драматичного гуртка, знала, що обидва вони — неодноразові лауреати різних конкурсів.

Репетиція закінчилась. Зал наповнився студійцями балетного танцю. Дівчата і хлопці вітались, розмовляли між собою. А вже владно звучав голос керівника Б. А. Стрельбицької: «Увага! «Ятраночка»!

І попливла залом чарівна мелодія. Дівчата і хлопці виконували кожній її наказ. Ось юнаки статично ведуть через зал своїх партнерок, потім плавним вальсом утворюють півколо, яке знову розсипається на пари. Рухи міняються, утворюючи все інші комбінації. А керівник невіддільно слідкує за кожним рухом своїх вихованців. Зупиняє їх, пропонує повторити, знову показує, і так аж доки не побачить — це те, що потрібно. Ще б пак! «Ятраночка» — її ганець! Це вона та заслужений артист УРСР А. Кривохижа поставили його, вкляли в нього часточку власної душі.

В першому ряду — Сергій Яковенко та Ольга Жосан, учні школи № 32. Вони танцюють захоплено, цілком поринаючи у танок. Так виконували вони «Ятраночку» в Ленінграді на святі мистецтв, що було присвячене золотому ювілею країни. Запрошення до Ленінграда стало приємною несподіванкою. Про те, що танець визнали в колективі знали всі. Його вже перед тим показували кілька разів по телебаченню у виконанні московських, ленінградських, полтавських танцювальних колективів. А на запрошення не сподівались.

Звичайно, це було визнанням колективу. Переконались, що про них знають. Але між собою порішили — працювати потрібно ще дуже багато й настигало.

Репетиція підійшла до перерви, студійці розійшлися по залу. Тепер Сергій

та Ольга навперебій розповідали мені про те, що в Ленінграді довелося побувати їм вперше, що були наймолодшими учасниками свята, що «Ятраночка» ленінградцям дуже сподобалася. Назавжди залишилось в пам'яті місто Леніна. В Ленінграді отримали нове запрошення. Цього разу — до Москви на Центральне телебачення. Тут вони брали участь у передачі «Танцювальний зал». Зйомки проходили до пізнього вечора. І все ж встигли побувати на Красній площі, біля Мавзолею Леніна.

І знову полинула музика, пари захопились танцем. Б. А. Стрельбицька продовжувала репетицію. Вже шість років очолює вона студію балетного танцю при Кіровоградському Палаці піонерів. Не одна перемога на конкурсах. Жоден концерт її вихованців не проходив без неї. Вона завжди лороч. Тому й закінчуючи студію, студійці часто приходять до неї або просто бувають на репетиції, щоб відчувати все те хороше, що пов'язане з колективом. А деякі продовжують танцювати в студії і по закінченні школи. Наприклад Т. Ахлестіна, О. Овсєнніков — тепер студенти Інституту сільськогосподарського машинобудування, О. Діденко — майбутня вчителька. Вони танцюють разом з школярами О. Сейшовим, Л. Корсунським, Н. Давидовою, А. Мовчан.

Звичайно, успіхи та визнання прийшли не відразу. Не всі, хто записується в студію, витримують. Частинна відсівається. Залишається та група учнів, що любить танці. От з ними і працювати приємно, бо труднощі їх не лякають.

Ще одна хороша традиція прижилася в колективі: де є студієць, там і створено гурток балетного танцю. Кожен отримує, крім основних умінь, посвідчення інструктора балетного танцю.

...Репетиція продовжувалася. Відчувалася кожен рух, кожна деталь «Ятраночки» — танцю, що його повезе колектив до Києва на звітний концерт Кіровоградщини.

М. МІКЕЛЬ,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

ПРИЧЕТНІСТЬ ДО КОЛОСА

Кожна має своє ставлення і власну причетність до землі. Тієї, від горизонту до горизонту яку щодня споглядаємо, на щедрих чорноземі, якої важко чини хлібні колосисті ниви, яка викликає красу тендітної пелюстки стовбурі ромашки, дарує людям смаковиті «блудка, круші, вишні».

Для міського жителя жилава сила землі схована під асфальтом. Тому, поприхуючи цигаркою, так лукаво примружуються сільські діди на заїжджаних горюхих — не дано, мовляв, їм відчувати те почуття міцної єдності людини і землі.

Не радісною була та єдність колись, навіки, — гірка, виснажлива, як пуга. «Любити землю треба, любити те прокрасно, що дає вона, що є на ній. А під землею треба брати все, що вона має віддати людям, павіти, втричі більше...» — такими словами завершується монологі дідів Цибуляка з комедії відомого білоруського драматурга А. Макашонка «Таблетка під язик», поставленої на сцені Кіровоградського музично-драматичного театру імені Кіровоградського (режисер А. Оніщенко). Дід Цибуляка (артист І. Крайнов) обережно, з особливим довірою, прислухаючись до власних думок, висловлює своє сьогоднішнє розуміння хліборобської долі.

Хто ти, юначе чи дідуню, на цій щедрий землі? Господар чи пильовий обивач? Шукай своє місце. Знайди його. І спирайся не в тому, що ті дороги пошуків часто спрямовані в місце, — «закономірний процес, який навіряд чи зупиниш», — впертий Юрко, секретар комсомольської організації колгоспу, — він же відбив у місто, — головне, яким ти пішов у люди і чи не забудеш початок цієї дороги.

Пісня А. Макашонка піднімає чимало гострих, прайсних питань. Серед них — взаємні зв'язки поколінь, стечі і моралі нових світоглядних сфер.

Драматург розповідає у п'єсі про день життя голови колгоспу. І колгосп багатий, і голова заслужений. Він Герой Соціалістичної Праці, Володимир Андрійович Коровий (артист І. Терентьев) — тип несега господаря. В однокорній мірі він обирає за убожжя і за людей. В цьому гармонійно поєднуються відмінне знання фауни хліборобів і таке ж глибоке розуміння кожного, хто заходить до його кабінету. Він живе однією думкою і бажаннями в колгоспників. І нагороджений, як привілеї і пригоди до голови людей, робить його внутрішню підвладу, принциповою підвладу, — Коровий знає, навіщо він став до керівних місць колгоспу, що має вимпати від людей і від самої землі. В цьому політика активна діяльність голови колгоспу. Аж ось, — Юрко (артист А. Литвиненко), Віра Невідомо (артистка В. Рєзкова), дід Цибуляк, агроном Кітєвський (артист В. Зисовський) та інші ми знайомі їм риси — виставляють за

народне добро, вміня беруть і екстремно використовувати кожну копійку, велике бажання трудитися для людей.

У виконанні артиста І. Терентьева голова колгоспу сирійський саме такою людиною. Особливо кабінету заходять дедів юнак, Іван Цибуля (артист В. Макашонко). Йому б довідати з колгоспу, і надалі — шлях до міста. Коровий не поспішає, не ставить категоричних вимог, не забороняє, не кричить (як, мабуть, на його місці повинен б Крендельов, — людина із замашками старого типу адміністратора і формаліста), глибоко обдумавши за долю хлопця, голова знаходить справді найкращі і найблизьші слова: «Соромно тебе відпускати в люди. Хочеш в робітничий клас перебраться — в передовий, ведучий, а який ти передовий... який з тебе фактив?» Самоаналіз Цибуляка швидко розвивається: сумнів щодо правильності вибору не ті ліки, які допоможуть, певно, знайти себе. Для голови ж втрачає ще однієї, так потрібної колгоспу людини, це завне хліборобства, від якого полетіли — таблетку під язик.

Зовсім по іншому спрямовується від'їзд до міста Юрка, хлібороба ерудованого, для якого місто не самоціль, а шлях далі розвитку, пізнання себе і людей. І хоч як не боляче втрачати Корового близького і надійного помічника, він продовжує Юрка з вірою — хлопець стане справжньою людиною. А таких людей багато. Ідуть з села, а потім приїжджають в колгосп і такі як молоде дітя Віра Невідомо, сільська бібліотечка, Василь — молодий спеціаліст. Вони — надія й опора колгоспу. Вони справжні хлібороби землі.

У виставі вищевказаною писемністю люди протиставляють характеру.

Для них красна слова про любов до землі і до людей — не дружна шпигу, «що» легі приймають своє байдуже до життя, до турбот колгоспу (Кравченко, головний режисер комісії, — артист В. Кубишкін), це гомінливою благодійністю деяких часто каменів (серед них, почесна людина колгоспу) — артист Б. Ткаченко).

Дід Цибуляка в п'єсі А. Макашонка стоїть на особливому місці. Жаланий, рятівний він і би доповнює чималістю внутрішню адаптацію голови колгоспу. У ній все в емоції — і філософія його, філософія народу, яка квітнула у долі хліборобській, і сьогоднішній його день у царстві місії і орудія. Цікаво відзначити на сцені свого героя І. Крайнов. Як і в артиста І. Терентьева, в п'єсі не знайшли декларативні, образ створені на початку, роздуми.

А п'єса Макашонка багата на думки, щедра на іскристі гумор — в ній живе народна думка, піднімається дух єдності до села.

М. СЕМЕНЮК.

м. Кіровоград.

КОЛИ ГНІЗДЯТЬСЯ СИНІЦІ

Весна, як пора пробудження природи, завжди приносить людям радість. Багато складено про неї пісень, приказок. Раніше, зустрічаючи приліт птахів, вишкікали з тіста фігурки різних пернатих, несли їх у ліс чи в поле, приказуючи:

Пташок викликаю із теплого краю:
Летіть, соловейки, на нашу землю.
Співайте, ластівочки, пастушкі корівнички!

Зустрічати пернатих стало прекрасною традицією. До їх прильоту діти

Закінчився Місячник лісу і саду

готували шпаклі й дуплячки, щоб селитися в садах, лісах і парках шпаклі, синиці, мухоловки, крошкі, горихвітки та їх численні родичі. Навесні цього року тільки юнаки Трєпівської середньої школи Знаменського району під керівництвом вчительки К. Ф. Лені встановили і встановили близько 650 шпаклів та синиць. А в селі Лозоваті Олександрівського району пернатих зустріли 620 нових квартир, що були встановлені спеціально для них на деревах біля будинків, школи, в лісопосаджених колективі.

Люблять і оберегають у нас птахів. Але іноді зустрічаєш зруйновані гнізда, зниклих пташенят. Деякі хлопчики, звичайно, не виняток, ще стріляють з рогаток, колекціонують пташині яйця, забуваючи чи не знаючи, що багато гнізд, з яких взято бодай одне яйце, птахи залишають назавжди.

Пернаті, що прилітають до нас, викладають тут своє потомство. Гнізда, як правило, вони влаштовують так, щоб сховати від ворогів. А охочих полазувати пташиною «німою» і руйнувати гнізда куниці, лисиці, різні гризуни... Але досить порушити маскування гнізда, і птах може залишити його навіть з яйцями. Шкоду, яку зазнають наші криві помічники, не можна з рахунку. Тільки сіра мухоловка в не-

рід виготовлення пташенят приносить корм до гнізда 400 разів на день, пеліка синиці — до 500 разів. Складні ж шкідливі комахи та їх личинки знищують загальні пернаті!

Берегти гнізда — не зробили правилом всі любителі і друзі природи. Та і тут замало пасивно споглядання. Птахам треба допомогти знайти місце для гніздування: висаджувати чагарники, не обтамувати гілок у парках, скверах, якнайбільше розвішувати спеціально виготовлених домівок.

Саме так розуміють своє завдання юнаки ступінь юних натуралістів міста Світловодська. Кожного року вони турбуються про збільшення кількості шпаклів, синиць, зниклих пташенят. Деякі хлопчики, звичайно, не виняток, ще стріляють з рогаток, колекціонують пташині яйця, забуваючи чи не знаючи, що багато гнізд, з яких взято бодай одне яйце, птахи залишають назавжди.

У Богданівській та Олександрівській середніх школах Знаменського району добре засвоєні, що найдешевше і найнадійніше засіб охорони зелених насаджень від шкідників — приваблювання птахів. Разом з працівниками Чорноліського лісгоспу (головний лісничий С. С. Харченко) юні лісоводи шкільних лісництв розвішали понад 1400 нових шпаклів гнізд, відремонтували та вичистили близько тисячі шпаклів і дуплянок.

І птахи сторонцю віддячують за турботу людей. Перш за все — піснями, а найголовніше — допомагають зберегти зелену окрасу краю.

М. ЛИТВИНОВ.

член президії Кіровоградського міського відділення Українського товариства охорони природи та сприяння розвитку природних багатств.

Погляньте навколо себе. Ви побачите багато цікавого, дивного, гарного. Фотооб'єкти наших позаштатних кореспондентів А. Будутьського та М. Тернавського зафіксували дві миті з життя природи. Внизу — «Нова сім'я», вгорі — «Цвітуть каштани».

ЗАГОВОЛКИ деяких зарубіжних газет і журналів тривожні як загрозливі рахунки. «Океан в небезпеці», «До того, як загине природа... А далі чимало вчених стверджують, що в недалекому майбутньому міста ікринуть землі куляю від полюса до полюса. Сильно господарство зникне, загине світовий океан і людство перейде на синтетичну їжу.

Чи випадкові ці страшні прогнози?

Дійсно, в багатьох районах світу значна частина суші зазнає ерозії, відводиться під забудову. Росте забрудненість повітря й води, скорочуються рибні ресурси, загрожує лісу в ряді країн переважно його природний приріст...

Так що ж, припинити ріст населення і необоротний процес розвитку промисловості?

Напевне, позитивним з усіх цих тривожних публікацій є одне. Під тиском громадськості вживаються заходи по охороні природи. Прикладом є праця Речей Карсон «Безмовна весна», що змусила уряд США заборонити застосування ДДТ у сільському господарстві. Нещодавно у Лондоні закінчилась міжурядова конференція з питань припинення забруднення вод Світового океану, в якій брали участь делегації 80 країн, в тому числі СРСР. Її конференція забороняє скидання в моря і океани особливо шкідливих відходів промисловості.

Однак загальною не частковою загрозою, загрожуючи ширше і складніше: поєднувати швидкий розвиток продуктивних сил з раціональним природокористуванням. Як багато років робиться це на одній шостій частині заселеної суші в СРСР.

Радянський Союз перша країна в світі, де були встановлені гранично допустимі концентрації шкідливих речовин в атмосферному повітрі. В СРСР заборонено введення в дію нових промислових об'єктів до завершення будівництва очисних споруд. Прийняті також закони про охорону землі й води, питання охорони природи і відтворення окремих її багатств передбачаються в довготривалих планах розвитку економіки.

XX

СТОЛІТТЯ.

Проблеми

МАЙБУТНЄ ПЛАНЕТИ: ПРОГНОЗИ І СЕНСАЦІЇ

● ПРИРОДА ПРЕД'ЯВЛЯЄ РАХУНОК? ТАК.

● ЧИ ЗАГРОЖУЄ ЛЮДИНІ «БЕЗМОВНА ВЕСНА»? НІ.

про подальше поліпшення охорони природи та раціональне використання її ресурсів. На сесії, зокрема, наголошували такі факти. До 1980 року в СРСР заплановано повне припинення скидання неочищених і не достатньо очищених вод у всіх містах, що знаходяться в басейнах річок Волги і Уралу.

«Вважаючи одним із найважливіших завдань, — було записано в постанові сесії, — поглиблення турботи про охорону природи та краще використання природних ресурсів, суцільне виконання законодавства про охорону землі та її надр, лісів і вод, тваринного й рослинного світу, атмосферного повітря, маючи на увазі, що науково-технічний прогрес повинен поєднуватися з обережним ставленням до природи і її ресурсів, сприяти створенню найсприятливіших умов для життя й здоров'я, для роботи і відпочинку трудящих».

ті забезпечення харчування населення продуктами сільського господарства із збільшенням площі сільськогосподарських угідь від 4 мільярдів гектарів до 6-7, можливо, до 10. За деякими підрахунками рівень знань продовольчих ресурсів, які в майбутньому, значно, збагатяться, відкриваються нові, сьогодні невідомі перспективи життєзабезпечення. Вже нині, прогножуючи майбутній продовольчий баланс, ми враховуємо, що середня норма харчування людини скоротиться за рахунок зниження питомої

ваги фізичної праці, збільшення населення, а у виробничості і споживанні продуктів харчування скоротяться витрати. Доля інших джерел харчування дещо збільшиться, зокрема, за рахунок промислового розведення риби. Деякі вчені вважають, що світовий океан може забезпечити навіть 30-50 мільярдів чоловік, а виробництво синтетичної їжі — все населення світу. Від таких крайнощів ми стримуємося.

Однак при цьому виникає інша проблема — як забезпечити майбутнє суспільство прісною водою. Правда, її ресурси значні — 37 ти-

сяч кубічних кілометрів на рік, з яких можна відрахувати для розподілу приблизно 20 тисяч. В перспективі ста і більше років цієї кількості води людству в цілому буде достатньо. При цьому в одних регіонах вона в надлишку, а в інших її гостро не вистачає. В суспільстві до 70 мільярдів чоловік нестача води досягає 10 тисяч кубічних кілометрів. Її можна компенсувати регулюванням стоку річок, збільшенням річковирного водокористування, розвитком неводоємних технологій виробництва, штучним опріснюванням морської води і осадженням на суші випаровань. В Радянському Союзі така робота вже почалася.

В зв'язку з ростом населення виникає ще одна проблема — розподіл енергетичних обмежень застосування теплових процесів і виробництва. Підрахунки вчених показали, що під час спалювання нафти виділяється така кількість тепла, яка вже до середини ХХІ століття може привести до критичної межі теплового і кисневого балансу планети. І хоча з освоєнням термоядерної енергії її ресурсів буде досить для енергозабезпечення суспільства, її застосування доведеться обмежити — так само, як

і інших традиційних видів палива, потрібних і як технологічна сировина. Все більше застосовуватимуться вічні джерела енергії, що не змінюють теплової і кисневої балансу планети і не вигорять для свого виробництва прісної води — енергія сонця, вітру, припливів і підпливів. Аж ось, коли б збереглися сучасні темпи росту споживання електроенергії в ХХІ столітті кожному невеликому будинку потрібна була б своя «Діпрогес».

І ще одна проблема — мінеральні ресурси. Якщо врахувати зростаюче використання багатств земних надр, то строки забезпеченості ними визначаються початком ХХІ століття. Але в резерві залишаються відкриті нові родовища, більш повне використання запасів існуючих, комплексне добування всіх корисних компонентів, що є в породах, використання підходів. Важливим джерелом є вторинна сировина. Колосальні резерви є у водах світового океану — вони незрівнянно значиміші відомим запасам суші. Це ресурси майбутнього, хоча до видобування деяких з них вже приступили. До ресурсів майбутнього слід віднести також багатства, що є у великих глибинах землі.

Все це свідчить про те, що в умовах розумного використання природних ресурсів їх буде достатньо для розвитку суспільства. Але для цього кожен повинен щодня охороняти природу, раціонально використовувати її та де це можливо, відновлювати її багатства, до чого прагне зараз радянське суспільство.

Саме по собі завдання охорони природи все більше перетворюється в біологічно-історичну та естетичну категорію в еколого-економічній. В зв'язку з укладенням у 1972 році угоди між СРСР і США про заходи перестроїти, у міжнародній.

Якщо на охорону природи будуть націлені зусилля всіх держав, то навіряд чи виправдаються тривожні прогнози на майбутнє.

К. ВЕРМИШЕВ,
заслужений економіст Вірменської РСР.

АПН.

№ 4

РОЗМОВЛЯЄМО з робітниками фабрики УТОЗ, випускниками педагогічного і медичного училищ, працівниками художньої майстерні, які користуються послугами їдальні № 18 в місті Олександрії. І всі в один голос: «Не їдальня, а корчма. Може хоч ви вплинете. Бо від наших зауважень калорій у стравах не збільшується...»

— Ми вже й самі не знаємо, що робити, — розводить руками директор Олександрійського комбінату громадського харчування А. М. Безпальченко. — Тримаємо під контролем, вживаємо заходів.

І в цьому є доля правди. Два накази, шість актів, штраф, позбавлення преміальних. Все це «отримали» працівники їдальні за якихось чотири місяці. А результат? Результат був, як на долоні. Лише ми переступили поріг цього закладу.

Спочатку здавалося, що наша рейдова бригада потрапила у «дегустативний» зал. Різниця була лише у тому, що у справжньому залі пригублюють з маленьких склянок. А тут, в їдальні, пиво пили прямо з пляшок. На столах — кістки риби, тарілки, порожні пляшки.

— А що я їх кватити буду, — сердито кинула прибиральниця. — Є господарі, хай у них і голова болить. (Пішла про завідувачу виробництвом).

У Зінаїді Резніченко, як ми перекона-

лися, голова у цей день не боліла. Навпаки, настрої був бадьорий і, навіть, оптимістичний. На наше запитання, як їдуть сирани, відповіла: «На вищому рівні...»

— Вище уже не можна, — додів хтось жартома з присутніх, кидуючи погляд на ящики з пивом, що підпирали стіло.

— Так це їдальня, чи пивний бар? — запитусмо.

Зінаїда Василівна знизує плечима. І тут же з усмішкою:

— З виконанням плану, знаєте, гроші відстали...

Відстали майже на 5 тисяч карбованців. І не тільки з планом. Відстали тут по вихованню молоді, організагорській роботі. По розширенню асортименту страв, культурному обслуговуванню трудящих, санітарно-епідеміологічній роботі.

Узяти хоча б цех, який у ділових напелках значиться «овочевим». Фактично ж це складське приміщення. Ящики, газетир'я, кухарський посуд. Мішки з манною крупою і цукром торкаються підлоги. Кутки мішків

ЇДАЛЬНЯ ЧИ ПИВНИЙ БАР?

підмочені. Праворуч на брудному столі лежать шойно спечені пиріжки. Хто ж так ставиться до готової продукції? Невже не бачить т. Резніченко, що робиться в її господарстві? Не бачить. Якби дивилася очима господаря, певно помітила, що відра, скажімо, не маркіровані. А тому використовуються для миття підлоги, збирання решток їжі і водночас для кухарських потреб.

Порушується також технологія миття посуду. Тарілки, ложки, склянки, виделки не пропарюються. Розчин хлораміну і кальцинованої соди для обезжирювання посуду готується на око. А «око», як відомо, у кожного своє. Наприклад, у кухарки Любви Бабиченко воно примружене. А тому 23 квітня, готуючи 110 порцій гречаної каші, недодала понад триста грамів жиру.

— Робимо все по ГОСТу, — діловито кидає Зінаїда Василівна. — Є у нас калькуляція, технічні норми.

І ми не перечимо. Про те, що норми є, то — є. Є в їдальні і ваги. Але жодні з них не виставлені згідно правил. Розбіжність до 10 грамів не на користь відвідувачів.

А вони, оці відвідувачі, різні. Деякі моз-

підуть собі. Інші — з претензіями. Як ось студентка філіалу гірничого інституту Тетяна Куц. Вона зауважила кулінаркам, що рис сирій, підлива гірка, як редька, а «натуральний» шницель схожий на скраєць натурального хліба.

Дбаючи про честь марки своїх страв, справжній господар зробив би все для того, щоб відвідувач залишився задоволеним. Вийшло ж навпаки.

— Шницель з чистісінького м'яса, — почала доводити Резніченко. — Можете узяти його на аналіз.

Аналіз же показав, що він з... начинкою хліба. На сто порцій потрапило його не багато не мало — близько двох кілограмів. А не значить, що стільки ж поїхало «аналіво»... чистісінького м'яса.

Не шкодують тут хліба і для виготовлення котлет. З десяти штук майже кожна котлета «по олександрійськи» важила на 8—10 грамів більше норми. Важко повірити у те, що вага котлет збільшена на разуюнок м'яса. Де там. Котлети немов на дріжджах. Хоч склеюй — не тримаються у купі, як просіяна каша.

Словом, всі страви в їдальні не в авторитеті серед відвідувачів. І сама втратила авторитет перед колективом, яким керує.

Так, місяць тому по накладній винисала з їдальні у роздрібну торгівлю жир по карбованцю 90 копійок за кілограм. Народні контролери довели, що красна ціна йому була — карбованець 10 копійок. Таким чином, за півдня у власній кишені Резніченко з'явилася майже місячна зарплата.

Здавалося б, комбінату громадського харчування підстав більше, ніж досить для того, щоб зробити висновки, вжити конкретних заходів. Але там, чомусь, відбулась тільки доганою Резніченко.

А шкода...

Рейдова бригада: Р. ЖУРБА — помічник санітарного лікаря міської санепідемстанції по гігієні харчування, М. САЛЮК, В. НЕХОДА — члени комітету народного контролю Олександрійської міської партії, Л. ВАРЧЕНКО — секретар комсомольської організації куша, Е. ЯРУШОК — позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

В. БРОВІНСЬКИЙ

«СВОІ» ЛЮДИ

— Давненько, голубе, тебе тривожи:
Прийми у штат дочку мою єдину.
— Та я ж нікого звільнити не можу,
На всіх посадах є «своя» людина.

«ОЩАДЛИВИЙ»

— Господар буде з мого сина,
Бо дуже економний вже:
Щоб не куплять книжок хлопчина
На другий рік їх береже.

Б. ЧАМЛАЙ

ВАКАНСІЯ

БАЙКА

Рябко блукав по лісі без роботи.
Аж бачить:
Лев біжить йому напроги.
Рябко йому:
— Мені роботу треба.
Пошліть мене кошару стерегти.
Я вже як гавкну — загримить у небі,
Ніхто не зможе й близько підійти.
Послухав Лев і каже до Рябка:
— Нам треба кедра, тільки не така.
Ти загарчиш — почує ліс усенький,
А нас влаштовує тихенький.

Зінаїді Середі і Жоржу Медведенку, Надії Касан і Валентину Бодзінському, Надії Вихристенко і Анатолію Данилову, Галині Тулянцевої і Анатолію Погребнюку, Ользі Павлуші і Віктору Бурлакову, Антоніні Буяшній і Федору Вовненку, Тетяні Баранковій і Миколі Сергієнку, Надії Бондаренко і Олексію Макарову, Тамарі Гінкут і Миколі Запорожцю, Тетяні Труш і Миколі Залевському, Ользі Троховій і Віктору Ковальову, Олені Сисі і Анатолію Маслюку, Тамарі Богдановій і Олександрі Висоцькому, Любі Жилун і Станіславу Чайці, які сьогодні реєструють свій шлюб в Кіровоградському бюро ЗАГС.

ПЕРШІЙ «А» ВІГРАЄ,

Фото В. КОВПАКА.

Вихователі дитячого садка м. Новоукраїни звернулися з проханням повідомити адреси Уманського та Дніпропетровського педучилищ.

Відповідаємо: м. Умань, вул. Радиська, 33; м. Дніпропетровськ, проспект Кірова, 33. На території нашої області теж є педучилища: м. Олександрія, вул. Діброва, 21.

Десятикласниця с. Вишніх Берешак Олександрійського району просить повідомити, де готують шефів.

Спеціальністю шифера можна опанувати на курсах, що діють при кожному районному клубі ДТСААФ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 13 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — Для воїнів Радиської Армії і Флоту. (М). 10.30 — «Музичний кіоск». (М). 11.00 — Для школярів. «До таємниць живої природи». (М). 12.00 — Кольорове телебачення.

Чемпіонат Європи з спортивної гімнастики. Чоловіки. (М). 13.10 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Джаміля». (М). 14.30 — «Сільська година». (М). 15.30 — «Літературні зустрічі». (М). 16.15 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 16.45 — «За мішну систему безпеки і співробітництва в Європі». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіно-подорожей». (М). 17.55 — Кольорове телебачення. Відбірковий матч чемпіонату світу з футболу. СРСР — Ірландія. (М). В перерві новини. (М). 19.50 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Ференц Ліст». II серія. (М). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — Кольорове телебачення. «Танцювальний зал». (М). 22.15 — Кольорове телебачення. Чемпіонат Європи з спортивної гімнастики. Чоловіки. (М). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 12.40 — Програма передач. (К). 12.45 — Художній фільм «Атракціон». (К). 14.15 — Для дітей. «Сонечко». (Львів). 14.45 — Тележурнал «Скарби народу». (К). 15.15 — «Екран молодих». (Донецьк). 16.30 — «Народний телеуніверситет». (К). 17.00 — О. Корнійчук. «Платон Кречет». Телевистава. (К). 18.20 — Кольорове телебачення. Для юнацтва. «Музична енциклопедія». (К). 19.00 — «На мистецтв Україні». (К). 19.45 — «Іменинникам Травня». Концерт. (К). 20.45 — «На дідівщині, діти!». (К). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — Фільм-спектакль «Вовки і півні». II серія. (К). 23.15 — Вечірні новини. (К).

ПОНЕДІЛОК, 14 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 16.10 — Програма передач. (М). 16.15 — «Велика педагогічна рада». (М). 17.15 — Для школярів. «Вогнище». (М). 17.45 —

«Із щоденника бригадира Галатіна». Теленарис. Передача I. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «В єдиному строю». До 18-ї річниці Варшавського Договору. (М). 18.30 — Прем'єра телевізійного художнього фільму «Між п'ятницею і понеділком». (М). 19.20 — «Міжнародна панорама». (М). 19.50 — Заключний концерт фестивалю мистецтв «Московські зірки». I підділення. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Заключний концерт фестивалю мистецтв «Московські зірки». II підділення. (М). 22.40 — Спортивна програма. (М). 23.30 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.50 — Наша афіша. (К). 16.55 — «Союз Серпа і Молота». (Миколаїв). 17.30 — «Зачаровані струнами». (Ворошилоград). 18.00 — «Від понеділка до понеділка». (К). 18.15 — Реклама, оголошення. (К). 18.30 —

Телефільм. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Науково-популярний фільм «Кіно і сучасність». (К). 20.35 — «В ім'я миру». (К). 20.45 — «На дідівщині, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Смертельний порок». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).

ВІСІМЬОГО, 15 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Вогнище». (М). 10.15 — «Знайомтеся, об'єднання «Світлана». (Ленінград). 10.45 — Концерт. (М). 11.10 — В ефірі — «Молодість». (М). 12.25 — Документальний фільм «Вогонь і людина». (М). 16.25 — «Екран молодих». (Донецьк). 17.15 — Для дітей. «Мандрівка Гнатика-юнака». (Дніпропетровськ). 17.40 — Резерв. (К). 17.45 — «Із щоденника бригадира Галатіна». Теленарис.

Передача II. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Теленарис «Довіря». (М). 18.40 — Концерт. (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з футболу. «Спартак». (М). «Динамо». (М). 21.15 — Програма «Час». (М). 21.45 — Прем'єра телеспектаклю (М). 23.05 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.15 — Навчальна передача «Література». (М). 17.15 — Для школярів. «Всесвітній слайдшоп» (Херсон). 19.00 — Фільм-концерт «Мозаїка дружби». (К). 18.30 — «У бузковому саду». (К). 18.45 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — В. Шекспір. «Коріолан». Телевистава. (К). 20.45 — «На дідівщині, діти!». (К). 21.45 — Програма «Час». (М). 21.45 — «Іменинникам травня». (К). 22.45 — Вечірні новини. (К).

ПОГОДА

12 травня по території області і міста Кіровограда передбачається мінлива хмарність, місцями невеликий дощ, вітер південно-західний 10—14 м/сек., температура повітря по області 15—19, по місту 16—18 градусів тепла.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.